

สมอง คนรวย สมอง คนจน

부자의 습관
빈자의 습관

มย็องจ็องซ็อน (eonomad) เขียน
อาสยา อภิชนางกูร แปล

สัมพันธภาพไม่ธรรมดาระหว่างเงินและสมอง
เรียนรู้การสร้าง “ความฉลาดทางการเงิน”
เพื่อสร้างนิสัยสู่ความร่ำรวย เลิกนิสัยสู่ความยากจน

บทนำ

คุณเคยได้ยินคำพูดที่ว่า การไต่เต้ากับการประหยัดเงินก็คล้ายๆ กันไหม เช่น ในงานเลี้ยงสังสรรค์ตอนค่ำ ขณะที่เพื่อนข้างๆ กำลังเริ่ดอ่อยกับเบียร์และไก่ทอด แต่เรากลับต้องนั่งกินสลัด ทำให้เรารู้สึกเศร้า ต่างกับความรู้สึกเวลานั่งกินสลัดคนเดียว หรือเวลาเห็นเพื่อนๆ ได้ไปเที่ยวต่างประเทศ ใช้ชีวิตอย่างเพลิดเพลิน ชื้อเสื้อผ้าและของใช้ดีๆ เมื่อคิดว่ามีเราคนเดียวที่ประหยัดเงินก็ทำให้รู้สึกห่อเหี่ยว ที่เป็นเช่นนี้เพราะเราประเมินตัวเองด้วยสายตาของคนอื่น ไม่ได้ประเมินจากเกณฑ์ของตัวเอง

ดังนั้น เราต้องถามตัวเองว่า “ทำไมฉันจึงประหยัดเงิน” “ฉันอยากมีชีวิตแบบไหน” แทนที่จะถามว่า “คนอื่นคิดอย่างไรกับฉัน” เวลาใช้เงิน เราต้องใช้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้เฉพาะสำหรับเราเท่านั้น เพื่อที่จะได้ไม่ต้องแสวงหาอะไร และไม่มีเหตุผลที่จะใช้เงินบังหน้าตัวเอง เมื่อรู้แน่ชัดว่าใช้เงินเพราะอะไร เราก็จะไม่หวั่นไหว

เมื่อเรามีพลังที่จะเผชิญหน้ากับหลักการใช้เงินเช่นนี้ พลังด้านเหตุและผลของเราก็จะเพิ่มขึ้น เกิดเป็นความมั่นใจที่แสดงออกมาทางสีหน้าและพฤติกรรม ซึ่งแน่นอนว่าความมั่นใจในการจัดการเรื่องเงินก็จะตามมาด้วยเช่นกัน หากดูจากคนรวยจำนวนมากที่ผู้เขียนเคยได้พบ คนลักษณะนี้มีโอกาสจะประสบความสำเร็จสูง การจะได้เป็นคนรวยจึงติดปัญหาแค่เรื่องเวลาเท่านั้น ความสามารถในการจัดการเงินจึงเป็นเกณฑ์ที่วัดได้ว่าจะเป็นคนรวยได้หรือไม่

“อย่าสนใจสายตาของคนอื่น จงใช้เงินอย่างมีความสุขตามเกณฑ์ของตนเอง และเมื่อใช้ไปแล้วก็ชื่นชมตัวเอง” ห้ามลืม 3 สิ่งนี้

หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยเรื่องราวที่จะค่อยๆ สร้างเสริมความสามารถในการจัดการเงินจนทำให้คนธรรมดาๆ กลายเป็นคนรวยได้ ตั้งแต่การเขียนบัญชีรายรับรายจ่าย ความคิดเรื่องทรัพย์สิน นิสัยการใช้เงิน นิสัยการทำงานที่สร้างผลสำเร็จ นิสัยการลงทุน ฯลฯ โดยแบ่งออกเป็น 4 บทหลักด้วยกัน หลังจากได้รู้ถึงนิสัยของคนจนกับนิสัยของคนรวยที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนจากหนังสือเล่มนี้แล้ว เราจะสามารถเลือกพัฒนานิสัยที่ดี หรือละเลิกละนิสัยที่ไม่ควรมีไปได้ ซึ่งการใช้ชีวิตที่ “สมเป็นฉัน” จะทำให้เราได้เงินและความสุขที่ต้องการอย่างแน่นอน

หนังสือเล่มนี้คงไม่อาจเสร็จสมบูรณ์ได้หากไม่มีกำลังใจจากครอบครัว และเพื่อนร่วมงาน ผู้เขียนขอขอบคุณ อีฮวังกีวี่ สามีของผู้เขียน อีอียจุน อีอียซ็อง ลูกชายสุดที่รักทั้งสองคน รวมถึงคุณแม่ คุณพ่อ ฮโยซ็อนและซ็อยัง ที่คอยภาวนาให้เสมอ

มย็องจ็องซ็อน ผู้เขียน

บทที่ 1

วิธีคิดของคนรวย

ฉันจะเปลี่ยนวิธีคิดของฉัน
จะสร้างกฎใหม่ให้ตัวฉันเอง

- บ็อบ ดีแลน (BOB DYLAN)

คนจนคิดว่าความสามารถในการหาเงิน เป็นเรื่องของพรสวรรค์ คนรวยคิดว่าใครก็สามารถเป็นคนรวยได้ทั้งนั้น

ความคิดของคนจน

“ไม่รู้จริง! คนจนก็จนลง คนรวยก็รวยขึ้น

เรื่องราวความสำเร็จมันไม่ใช่ความเป็นจริงในปัจจุบันหรอก
ที่เรื่องของพวกเขาดูสวยงามก็เพราะตอนนี้พวกเขารวยแล้ว
แต่ยุคสมัยนี้ก็จะยังทำแบบเดียวกันได้อีกแหละ”

ลักษณะเฉพาะที่เด่นชัดที่สุดของคนที่พูดว่าอยากเป็นคนรวยแต่พวกเขา
ยังทำไม่ได้ ก็คือวิธีการพูดและพฤติกรรมที่ไม่มีมีความเชื่อมโยงกับการเป็น
คนรวย หลายคนมักพูดว่า “ทำงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ วันหยุดก็ยังขยันทำงาน
ไม่ได้ใช้สิทธิ์ลาพักร้อนมาหลายปีแล้ว” บ้างก็พูดติดตลกว่า “ลองทำแบบฉัน
ดูสิ แล้วเงินจะวิ่งหนีไปเลย”

ทว่านั่นคือการที่พวกเขาคลุกคลีกับกลุ่มคนที่ไม่มีความเชื่อมโยงกับเงิน
และกำลังเรียนรู้ “วิธีที่จะไม่เป็นคนรวย” เสียมากกว่า มนุษย์เราไม่อาจพัฒนา
ไปได้ไกลกว่าภาพความคิดของตนเอง ฉะนั้น หากเราคิดว่า “ฉันไม่ได้อยาก
เป็นคนรวย” ก็เท่ากับเป็นตัวเราเองที่สร้างมโนภาพและความเชื่อที่ว่าเรา
ไม่สามารถเป็นคนรวยได้นั้นขึ้นมา

ออร์สัน สเว็ตต์ มาร์เด็น (Orison Swett Marden) นักปรัชญาชาว
อเมริกัน ได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อ *ความลับแห่งความร่ำรวย* (The Secret of Success) ของเขา
ว่า

“คนจำนวนมากฝันอยากเป็นคนรวย แต่คนจำนวนไม่มากนักที่จะได้อย่างที่พวกเขาฝัน ซึ่งสาเหตุนั้นมาจากความคิดที่จนมากกว่าจะมาจากสภาพความเป็นจริงที่จน กล่าวคือ ความคิดที่ว่าตอนนี้ฉันจนและฉันก็จะจนเช่นนี้ต่อไปนี้ต่างหากที่กีดกันชีวิตของเราอยู่”

ในนิทานอีสปเรื่องกระต่ายกับเต่า อะไรทำให้เต่าสามารถเอาชนะกระต่ายได้ เป็นเพราะกระต่ายนอนกลางวันแน่หรือ

ตอนที่กระต่ายกับเต่าลงแข่งขันวิ่ง ไม่มีใครสักคนคิดว่าเต่าจะเอาชนะกระต่ายได้ แต่ในที่สุดเต่าที่เดินไปอย่างเสียบๆ เพียงลำพังก็ถึงเส้นชัยก่อน เต่าไม่มีความคิดว่า “ฉันไม่สามารถเอาชนะกระต่ายได้” อยู่เลย และความคิดนั้นได้ส่งผลไปถึงพฤติกรรม ทำให้เต่าสามารถเอาชนะจนได้

ความคิดของคนรวย

“ใครก็เป็นคนรวยได้ทั้งนั้น มันก็เหมือนการสอบประกาศนียบัตร การฝึกทักษะต่างๆ เช่น การขับรถ การใช้คอมพิวเตอร์ การทำอาหาร ฯลฯ ไม่จำเป็นต้องมีพรสวรรค์หรือเรียนสูงก็ทำได้”

คุณเคยเห็นใครที่มัวแต่นั่งถอนหายใจเพราะค้าขายไม่ดีแล้วประสบความสำเร็จไหม ถ้าคิดแต่ว่าเป็นไปไม่ได้ พุดแต่ในทางลบ ทำยที่สุดแล้วเราจะไม่สามารถคาดหวังถึงความสำเร็จได้เลย ความร่ำรวยนั้นเริ่มต้นจากความเชื่อมั่นอย่างหนักแน่นในตนเอง หากไม่กล้าเปลี่ยนความเชื่อที่ตนมี แม้จะมีความสามารถที่ดีเลิศแค่ไหน ชีวิตก็ลำบาก เราคือคนที่จะสามารถสร้างจุดเปลี่ยน (turning point) นั้นขึ้นมาได้

ถ้าอยากเป็นคนรวย เราจะต้องเปลี่ยนมโนภาพของเราที่มีต่อเงินให้อยู่ในทางบวก มีคนจำนวนมากที่แม้จะใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี แต่ก็ยังทอถนอใจว่าตัวเองเป็นผู้พ่ายแพ้ที่ยากจนและไม่รู้ว่าตัวเองควรจะเลือกเดินไปทางไหน สิ่งที่คุณเหล่านี้ต้องทำเป็นอย่างแรกก็คือการหันหน้าเข้าสู่เป้าหมายนั่นเอง

ถ้าอยากเป็นคนรวยก็ต้องพูดและปฏิบัติให้เหมือนกับว่าเราเป็นคนที่ยรวยแล้ว ถ้าอยากร่ำรวยแต่มักจะพูดถึงเรื่องความแตกต่างทางฐานะ เสพติดเรื่องความจนหรือความเป็นผู้ด้อยกว่า แล้วเมื่อไรจะได้พูดถึงเรื่องความสำเร็จบ้าง ความตั้งใจอย่างแน่วแน่ต่อเป้าหมายที่อยากได้ไว้ในกำมือจะเป็นตัวตัดสินทุกอย่าง

ชาวอเมริกันอย่าง แอนดรูว์ คาร์เนกี (Andrew Carnegie), เฮนรี ฟอร์ด (Henry Ford), บิล เกตส์ (Bill Gates), มาร์ก ซักเกอร์เบิร์ก (Mark Zuckerberg) หรือช็องจួយ็อง ประธานคนดังแห่ง Hyundai Group และ พักฮย็อนจู ประธานของ Mirae Asset Group เขาเหล่านี้คิดแต่ว่าตัวเองจะได้เป็นคนรวยเท่านั้น แล้วพวกเขาก็ได้เป็นคนรวยจริงๆ พวกเขาไม่เคยกังขาเกี่ยวกับความร่ำรวยและความสำเร็จเลย เหล่าคนรวยหรือคนที่เรียกได้ว่าประสบความสำเร็จที่ผู้เขียนเคยสัมภาษณ์ พวกเขาเสพติดการเรียนรู้วิธีของคนประสบความสำเร็จอยู่ก่อนแล้ว และบางคนถึงกับตะโกนทุกวันว่า “ฉันจะต้องเป็นจริง”

เราเริ่มต้นกันแบบเบาๆ ด้วยการจินตนาการภาพอนาคตที่มีความสุขภาพที่ตัวเองได้สวมใส่เสื้อผ้าที่สวยงามก็ดี ภาพตัวเองกำลังนั่งรถยนต์นำเข้าราคาแพงก็ดี อาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ก็ดี ลองวาดภาพชีวิตเราในอนาคตที่เป็นคนรวย แล้วสิ่งแวดล้อมที่หอมล้อมเราอยู่จะเปลี่ยนไป

“ถ้าอยากใช้ชีวิตในแบบที่ฉันต้องการ ฉันจะต้องทำงานอะไร จะต้องมียาขายได้เท่าไร” “ฉันจะต้องเก็บเงินเท่าไรและจะเพิ่มทุนทรัพย์ขึ้นได้อย่างไร” สร้างมโนภาพเช่นนี้ไปเรื่อยๆ

เมื่อคนที่มิมโนภาพทางบวกเกี่ยวกับเงินได้มาพบกัน แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะพูดถึงสิ่งแวดล้อมที่จะทำให้ได้เป็นคนรวย แล้วก็จะเก็บเงินได้ตามความคิดนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องหยุดมิมโนภาพเกี่ยวกับเงินในทางลบเสียก่อน เพราะนี่คือก้าวแรกสู่การเป็นคนรายนั่นเอง

**หยุดมิมโนภาพเกี่ยวกับเงิน
ในทางลบเสียก่อน
เพราะนี่คือก้าวแรกสู่การเป็นคนรายนั่นเอง**

คนวางแผนเพื่อให้ได้เงินเดือนเพิ่มขึ้น

คนรวบวางแผนสร้างทรัพย์สิน

ที่นอกเหนือไปจากเงินเดือน

ความคิดของคนจน

“ทำยังไงเงินเดือนถึงจะขึ้น ได้ยินว่าเงินเดือนหัวหน้าลี้

ปีหนึ่งมากกว่า 100 ล้านบาท¹ซะอีก คงต้องขยันทำงานแล้วละ
เวลาคุยเรื่องเงินเดือนจะได้ง่ายขึ้น”

คนเรามักคิดว่าเป็นเรื่องยากที่จะเป็นคนรวยได้จากระดับเงินเดือนในปัจจุบัน โดยเชื่อว่าถ้าขยันทำงานมากขึ้นจะได้เลื่อนตำแหน่ง หรือถ้าย้ายบริษัท เงินเดือนจะสูงขึ้นและทำให้มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้น

โดยส่วนมากความเชื่อนี้จะค่อยๆ สลายไปทุกๆ ปี กระนั้นก็ยังคิดอย่างใจเย็นว่า “เดี๋ยววันหนึ่งก็เก็บได้” หวังพึ่งแต่เงินเดือนอยู่เหมือนเดิม ถ้า “เงินเดือน” คือเป้าหมายที่คุณตั้งไว้ในปีนี้ ขอให้ลองคิดดูใหม่อีกสักครั้ง

ประการแรก รายได้ของหัวหน้าที่บอกว่าเงินเดือนสูงนั้นอันที่จริงไม่ได้สูงอย่างที่คิด แม้จะมากกว่า 100 ล้านบาทต่อปี แต่ก็จะต้องถูกหักภาษี ซึ่งในประเทศเกาหลีใต้ ผู้ที่มีรายได้ต่อปีมากกว่า 90 ล้านบาท จะต้องเสียภาษีเป็นเงินจำนวนร้อยละ 40 ของรายได้ต่อปี หมายความว่าจากการทำงานตลอดทั้งปีโดยไม่ได้หยุดพัก เราได้อุทิศตนเพื่อบริษัทและประเทศชาติไปอย่างฟรีๆ มากกว่า 3 เดือนทีเดียว

¹1,000 วอนเท่ากับ 30 บาทโดยประมาณ

หากคิดเป็นรายปี การมีรายได้ระดับ 100 ล้านบาทต่อปีกลับทำให้ใช้ชีวิตลำบากมากขึ้น เพราะความต้องการรักษาเกียรติให้ทัดเทียมกับผู้ที่มีรายได้สูงคนอื่นๆ อาจนำไปสู่ความยากจนได้ คนที่อายุน้อย เวลาเงินเดือนขึ้นก็อาจจะนำไปซื้อรถใหม่หรือลาพักร้อนไปเที่ยวต่างประเทศ ถ้าแต่งงานแล้วก็อาจจะย้ายไปอยู่บ้านใหม่ที่หลังใหญ่ขึ้น เมื่อรายจ่ายสูงขึ้นเช่นนี้ก็ยิ่งทำให้เก็บเงินได้ยากขึ้นไปอีก

หรือกล่าวง่ายๆ ได้ว่า เงินจะกลายเป็น“ตัวเลขที่วิ่งผ่านบัญชีไป” ทั้งเงินกู้ซื้อบ้านที่ต้องผ่อน ยอดชำระบัตรเครดิตที่สูงขึ้น อาจทำให้รายรับที่แท้จริงน้อยลงกว่าในอดีตก็เป็นได้

นอกจากนี้ ถ้าเศรษฐกิจอยู่ในสภาวะตกต่ำและส่งผลกระทบต่อกิจการของบริษัทก็เสี่ยงตามไปด้วย สิ่งที่บริษัทจะทำเป็นอันดับแรกเพื่อลดค่าใช้จ่ายก็คือการเลิกจ้างพนักงานที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้างานระดับกลาง

ความคิดของคนรวย

“ความคิดที่ว่าทำงานในบริษัทที่ดีแล้วจะรวยเป็นความเข้าใจผิด นอกจากเงินเดือนแล้ว จะต้องมียอดเงินสดเพิ่มเข้ามาจากกำไรและทรัพย์สินด้วย”

คนรวยจะพยายามสร้างระบบเพื่อหาเงินเพิ่ม เวลาที่โรเบิร์ต คิโยซากิ (Robert Kiyosaki) ผู้เขียนหนังสือ *พ่อรวยสอนลูก (Rich Dad Poor Dad)* และภรรยาวางแผนการเงินสำหรับปีต่อไป พวกเขาวางแผนจัดการทรัพย์สินโดย “เพิ่มรายได้จากค่าลิขสิทธิ์ให้สูงกว่าปีที่ผ่านมา” “เพิ่มรายรับจากการให้เช่าบ้าน” ซึ่งเป็นการใช้ประโยชน์จากการเคลื่อนไหวของเงินนั่นเอง

จากที่กล่าวไว้ในตอนต้น แม้จะมีรายได้ต่อปีสูงถึง 100 ล้านบาท แต่ก็ยังเรียกว่าเป็นคนรวยได้ไม่เต็มปากนัก อาจเรียกได้แค่ “ผู้มีรายได้สูง” หรือ “ผู้มีเงินเดือนสูง” เท่านั้น แล้วเกณฑ์ที่ใช้วัดการเป็นคนรวยจริงๆ มีอยู่หรือไม่ มาตรฐานของคนรวยที่สถาบันการเงินกำหนดและใช้เป็นเกณฑ์ในการสำรวจก็คือ ผู้ที่มี “สินทรัพย์ทางการเงินตั้งแต่ 1,000 ล้านบาทขึ้นไป” ซึ่งใน “รายงานคนรวยของเกาหลีใต้ประจำปี ค.ศ. 2016” ที่นำเสนอโดยสถาบันการเงินเคบี (KB Institute of Finance) ก็ใช้กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ที่มีสินทรัพย์ทางการเงินตั้งแต่ 1,000 ล้านบาทขึ้นไปเช่นเดียวกัน

ในกรณีนี้ถ้าถาม Private Banker หรือพนักงานแนะนำผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่มีลูกค้าเป็นกลุ่มบุคคลที่มีสินทรัพย์สูง จะได้รับคำตอบว่า ผู้ที่มีสินทรัพย์ทางการเงินสุทธิตั้งแต่ 1,000 ล้านบาทขึ้นไปจะได้รับการดูแลและระดับ VIP เพราะฉะนั้น แม้ว่าจะมีสินทรัพย์ทางการเงินสูงถึง 1,000 ล้านบาท เช่นมือพอร์ตเมนต์ราคา 1,200 ล้านบาทอยู่ แต่ถ้าทำเรื่องกู้ไว้ 500 ล้านบาท ก็ยังยากที่จะมองว่าเป็นคนรวย

แต่ถ้ามีสินทรัพย์ทางการเงินสุทธิ 1,000 ล้านบาท เรื่องจะต่างออกไป ปัจจุบันอัตราดอกเบี้ยเงินฝากลดต่ำลงเป็นเวลานาน หากได้ผลกำไรในอัตราร้อยละ 5 ก็ถือว่าดีมากแล้ว สมมติว่าอัตรากำไรต่อหนึ่งปีคือร้อยละ 5 ถ้าลองคำนวณแบบง่าย ๆ ผู้ที่มีทรัพย์สิน 1,000 ล้านบาทก็จะมีการเคลื่อนไหวของเงินสดถึง 50 ล้านบาทต่อปี

หากมองว่าอัตราผลกำไรร้อยละ 5 ต่อปีนั้นสูงเกินไป เราลองกำหนดใหม่ที่ร้อยละ 3 กันดู ซึ่งก็จะได้ 30 ล้านบาทต่อปี เราอาจคิดว่าผลกำไรจำนวนเท่านี้จากสินทรัพย์ 1,000 ล้านบาทนั้นไม่มากเท่าไร แต่หากคิดว่าเงินจำนวน 30-50 ล้านบาทนี้เป็นรายได้ที่เกิดจากสินทรัพย์ นั่นหมายความว่าเราสามารถใช้ชีวิตแบบพื้นฐานได้โดยไม่จำเป็นต้องทำงานเลย

คราวนี้ลองเพิ่มปริมาณสินทรัพย์ให้สูงขึ้นอีกหน่อย กล่าวกันว่า โดยทั่วไปหากต้องการใช้ชีวิตแบบคนรวยจะต้องมีรายรับที่แท้จริงต่อเดือนสูงถึง 10 ล้านบาท ซึ่งในรายงานที่เกี่ยวข้องกับคนรวยก็ได้ระบุไว้เช่นกันว่า รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของคนรวยอยู่ที่ 10-12 ล้านบาท ดังนั้น หากต้องการจะใช้ชีวิตระดับนี้ เราจำเป็นต้องมีทรัพย์สินอยู่เท่าไรกัน คำตอบคือต้องมีสินทรัพย์ทางการเงินสุทธิมากกว่า 3,000 ล้านบาท ซึ่งไม่นับรวมหนี้สิน โดยหากคำนวณจากอัตราผลกำไรร้อยละ 3 ต่อปี หนึ่งเดือนก็จะได้เงินราวๆ 8-10 ล้านบาท แต่หากคำนวณอัตราผลกำไรที่ร้อยละ 5 ต่อปี หนึ่งเดือนจะได้เงินมากกว่า 10 ล้านบาทอย่างสบายๆ การที่ไม่ต้องทำงานแต่ยังมีรายได้ขนาดนี้หมายความว่าเราเป็นอิสระจากทั้งเงินและเวลา

อย่างไรก็ตาม ใ้ว่าคนรวยจะไม่ทำงาน ส่วนใหญ่พวกเขามีอาชีพและมีรายได้จากส่วนนี้ด้วย ซึ่งเงินเดือนที่ได้จากบริษัทก็อาจจะนำมาใช้กับงานอดิเรก หรือนำไปใช้จ่ายในชีวิตประจำวันก็ได้ ด้วยเหตุนี้ ถ้าเรามีสินทรัพย์ทางการเงินสุทธิ 3,000 ล้านบาทซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับอาชีพหรือเงินเดือน เราก็จะสามารถใช้ชีวิตอย่างสบายๆ ได้มากกว่าคนที่มียาได้ 200 ล้านบาทต่อปีจากเงินเดือนเพียงอย่างเดียว

กล่าวคือ หัวใจสำคัญที่ใช้ยืนยันความเป็นคนรวยคือสินทรัพย์ทางการเงินนั่นเอง การคิดเพียงว่า “ตั้งใจทำงานด้วยความซื่อสัตย์แล้วจะได้เลื่อนตำแหน่ง พอเงินเดือนขึ้นค่อยเริ่มเก็บแล้วก็ได้เป็นคนรวย” นั้นยากที่จะเป็นจริงได้ ขั้นตอนแรกที่จะนำเราไปสู่การเป็นคนรวยก็คือ การรู้ว่าคุณลักษณะของเรา และลักษณะของคนรวยแตกต่างกันอย่างไร และเริ่มต้นลดความแตกต่างนั้น

**ขั้นตอนแรกที่จะนำเราไปสู่การเป็น
คนรวยก็คือ การรู้ว่าคุณลักษณะของเรา
และลักษณะของคนรวยแตกต่างกันอย่างไร
และเริ่มต้นลดความแตกต่างนั้น**

คนบางคนคิดว่าต้องสะสมเงินไว้ให้มาก ๆ คนบางคนคิดว่าต้องให้เงินไหลเหมือนน้ำ

ความคิดของคนจน

“ถ้าอยากเป็นคนรวยต้องเก็บเงินไว้กับตัวเท่านั้น
เพราะเงินที่เก็บไว้จะไม่มียวันหายไป”

เงินเปรียบเหมือนเลือดที่อยู่ในร่างกายเรา น้ำที่เราดื่มเข้าไป เมื่อไหลไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกายแล้วจะต้องถูกขับออก สุขภาพของเราถึงจะดี เช่นเดียวกันนี้ เงินที่เข้ามาในกระเป๋าเรา เมื่อเข้ามาแล้วจะต้องไหลออกไปสู่ที่ที่เราต้องการ แล้วสถานะทางการเงินของตัวเราและครอบครัวจะดีขึ้น ถ้าเราใช้การเคลื่อนไหวกองเงินให้เป็นประโยชน์ คุณภาพชีวิตของเราก็จะดีขึ้น และทำให้เราเรียนรู้วิธีที่จะเป็นคนรวยได้เร็วยิ่งขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม คนบางคนคิดว่าถ้าอยากเป็นคนรวย คำตอบคือการประหยัดเท่านั้น ซึ่งเป็นลักษณะของคนขี้เหนียว การลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น และการนำเงินส่วนนั้นมาใช้จ่ายทำให้เงินเพิ่มพูนขึ้นเป็นนิสัยการลงทุนขั้นพื้นฐาน ก็จริง แต่ถ้ากำเงินเอาไว้ในมือจนแน่นแบบนี้ ทำที่สุดเราจะไม่สามารถเป็นคนรวยได้

ตัวอย่างเช่น ในการนัดพบปะสังสรรค์ หากคนอื่นเป็นคนจ่ายค่าอาหาร ก็จะเข้าร่วมงาน แต่เมื่อถึงคราวที่ตัวเองต้องเป็นคนจ่ายก็จะหนีหน้า มีคนที่เห็นแก่ตัวเช่นนี้อยู่เสมอ คนแบบนี้เวลานั่งแท็กซี่ด้วยกันหลาย ๆ คนมักจะเลี่ยงการนั่งข้างคนขับ เพราะถ้านั่งข้างคนขับก็มีโอกาสสูงที่จะต้องจ่ายค่ารถ

คนแบบนี้อาจเลือกนั่งข้างหลังฝั่งซ้ายเพราะเป็นที่นั่งที่ลงจากรถได้เร็วที่สุด ซึ่งความจริงนี้คนรอบข้างต่างรู้กันดี

หากทำเช่นนี้แล้วจะเก็บเงินได้จริงหรือ ตอบว่าเก็บได้ แต่น้อย เป็นเหมือนการรวมฝุ่นผงแล้วได้เพียง “ฝุ่นผง” เท่านั้น ยากที่จะทำให้เรากลายเป็นคนรวยได้ ยิ่งถูกคนอื่นมองว่าเป็นคนซึ่งมากขึ้นเท่าไร คนรอบข้างก็จะหายไปทีละคน ซึ่งโอกาสทางการเงินมักจะผ่านเข้ามาทางคนเสียด้วย ฉะนั้น การพยายามประหยัดเงินแต่ไม่ก็พัฒนอนาคตทำให้เราพลาดโอกาสที่จะมีเงินเพิ่มขึ้นอีกหลายร้อยเท่าก็เป็นได้

หากเลือดไหลเวียนได้ไม่ดี ร่างกายก็จะเจ็บป่วยและเป็นโรค การประหยัดเงินที่มากจนเกินไปจะทำให้ใจของเราจนตามไปด้วย การเริ่มต้นจากความตั้งใจที่จะประหยัดเงินอาจนำไปสู่สถานการณ์ที่ไม่น่าเกิดขึ้นคือการที่เราได้กลายเป็นคนจนอย่างแท้จริง ดังนั้น เราจึงต้องคิดให้ดีกว่า การหลีกเลี่ยงจากคนและการไม่เรียนรู้ในสิ่งที่มีประโยชน์กับตัวเองเพียงเพราะอยากประหยัดเงินนั้นเป็นการปิดทางไหลของเงินหรือไม่

ความคิดของคนรวย

“การใช้เงินสำคัญพอๆ กับการเก็บเงิน ถ้าเอาแต่เก็บอย่างเดียว อาจเกิดผลข้างเคียงได้เพราะการไหลของเงินถูกปิดกั้น”

ถ้าเช่นนั้น คนรวยคิดอย่างไรเกี่ยวกับเงิน สำหรับพวกเขาแล้ว ทั้งการออมและการประหยัดเงินต่างก็เป็นวิธีการใช้เงินที่ดี ดังนั้น ไม่ว่าจะในตอนที่ใช้เงิน เก็บเงิน หรือเวลาที่ลงทุน พวกเขาจะคิดถึงคุณค่าของมันในอนาคตเสมอ เวลาที่ใช้เงินซื้อของ หากของชิ้นนั้นเป็นของที่มีคุณค่าสำหรับตน พวกเขาจะยอมจ่ายเงินโดยไม่สนใจเรื่องราคาเลย เพราะแน่ใจว่าในระยะยาวตนเองจะ

ได้รับคุณค่าที่มากกว่านั้น

ส่วนในเรื่องความสัมพันธ์กับผู้คน หากการได้พบกับอีกฝ่ายทำให้ตน อารมณ์ดีหรือมีความสุขมากขึ้น คนรวยจะถือว่านั้นเป็นเหตุผลที่เพียงพอแล้ว สำหรับการใช้จ่าย เพราะคิดว่าในวันข้างหน้าเงินจำนวนนั้นจะกลับคืนมาสู่เขา เป็นความร่ำรวยที่มากขึ้น ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม

เรื่องการลงทุนก็เช่นกัน คนรวยใช้เงินเป็นตัวเพิ่มความร่ำรวยและสร้าง ทรัพย์สินขึ้นด้วยการทำให้เงินเคลื่อนไหวในระบบทางการเงิน ในขณะที่คนทั่วไป มักเก็บเงินไว้ในบัญชีเพื่อความอุ่นใจเพราะคิดว่าต้องเก็บเงินไว้ในมือเท่านั้น ถึงจะปลอดภัย

หว่านการเก็บเงินไว้ในบัญชีจะให้กำไรได้สักเท่าไรกัน ถ้ามีเงินฝาก 10 ล้านบาท ในตอนที่อัตราดอกเบี้ยเงินฝากคือร้อยละ 2 เท่ากับว่าหนึ่งปีได้ ดอกเบี้ย 200,000 บาท หรือไม่ถึง 20,000 บาทต่อเดือน ซึ่งหากพิจารณาว่า อัตราการขึ้นของราคาสินค้าคือร้อยละ 2.7 ก็เท่ากับว่าขาดทุน กล่าวคือ มูลค่าของเงิน 10 ล้านบาทลดลงเหลือ 9,990,000 บาท เหมือนเป็นการจ่ายเงิน ให้ธนาคารเพื่อฝากเงินตัวเองไว้

ถึงกระนั้น ก็ยังมีคนที่ตั้งใจจะเก็บเงินไว้ในธนาคารเหมือนเดิม ซึ่งจอห์น ลี ประธานบริษัทเมอริตซ์ แอสเส็ต แมเนจเม้นต์ (Meritz Asset Management Co., Ltd.) ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

“พนักงานบริษัทคนหนึ่งที่พักจะได้นานไม่นาน เกือบประสบอุบัติเหตุ ตอนข้ามถนนในระหว่างเดินทางไปบริษัท เขาจึงสมัครประกันไว้ ซึ่งหลังจาก นั้น เขาไม่ยอมออกจากบ้านเพราะกลัวอุบัติเหตุ เมื่อไม่ออกจากบ้านจึงไม่มี อันตรายที่จะทำให้บาดเจ็บ แต่ไม่ได้ทำงานก็ไม่มีเงิน การฝากเงินกับธนาคาร ก็เหมือนกันกับเรื่องนี้”

เมื่อ 20 ปีที่แล้วค่าบะหมี่จากร้านข้างมีราคา 1,000 บาท ตอนนี้ราคา 4,000 บาท เมื่อพิจารณาเรื่องภาวะเงินเฟ้อ ยิ่งเวลาผ่านไปมูลค่าของเงินนั้นจะยิ่งน้อยลง เพราะฉะนั้นจะมัวเก็บเงินไว้แต่ในลิ้นชักไม่ได้ ต้องเพิ่มพูนเงินให้มากขึ้นด้วยการลงทุนด้วยการทำให้เป็นทรัพย์สิน อย่างน้อยต้องสูงกว่าอัตราเงินเฟ้อจึงจะสร้างความร่ำรวยได้

**ต้องเพิ่มพูนเงินให้มากขึ้นด้วยการลงทุน
ด้วยการทำให้เป็นทรัพย์สิน
อย่างน้อยต้องสูงกว่าอัตราเงินเฟ้อ
จึงจะสร้างความร่ำรวยได้**

คนจนคิดว่าถ้ามีเงินมาก ๆ แล้วจะได้เป็นคนรวย

คนรวยคิดว่าสติปัญญา

ในการใช้เงินให้เกิดประโยชน์คือสิ่งสำคัญ

ความคิดของคนจน

“ถ้ามีเงินสัก 100 ล้านบาทตกลงมาจากฟ้าก็คงดี
จะได้เปิดร้านกาแฟเล็กๆ เจียบๆ ที่ไหนสักแห่ง
แล้วใช้ชีวิตแบบชิลๆ”

คนที่ฝันอยากเป็นคนรวยมักจะรู้สึกเสียดายอยู่ตลอดเวลาที่ตัวเองมีเงินไม่มากพอ บางทีตอนซื้อลอตเตอรี่ก็จินตนาการว่า “ถ้ามีเงินตกลงมาจากฟ้าจะเอาไปเปิดกิจการ ลงทุนเพื่อหาเงินเพิ่มเหมือนที่คนรวยเขาทำกัน” หากได้เงินที่ว่ามาอยู่ในมือแล้วจะเป็นคนรวยได้จริงหรือไม่ใช่เลย ถ้าเราไม่รู้วิธีการที่จะรักษาเงินไว้

ตัวอย่างเช่น สมมติให้ A เป็นพนักงานธรรมดาๆ คนหนึ่งที่จู้จู้ มีเงิน 100 ล้านบาทขึ้นมา เขาต้องการให้เงินเพิ่มพูนขึ้นจึงนำเงินไปฝากให้ Private Bank² ในบริษัทบริหารสินทรัพย์หรือธนาคารจัดการให้ เพราะแม้ว่าตัวเองจะเคยมีประสบการณ์เรื่องการลงทุนมาก่อนก็ยังรู้สึกหนักใจที่จะบริหารเงินนี้ด้วยตัวเอง อย่างไรก็ตาม หากไม่ได้ระบุจำนวนการลงทุนไว้อย่างชัดเจนก็ยากที่จะรู้ได้ว่าค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียมากน้อยเกินไปหรือไม่ และ Private Banker เชื้อถือได้ร้อยเปอร์เซ็นต์หรือเปล่า

² บริการธนาคารส่วนบุคคลซึ่งเป็นบริการที่ออกแบบมาเฉพาะสำหรับกลุ่มลูกค้าคนพิเศษของธนาคาร

คราวนี้ลองสมมติว่าเราใช้เงิน 100 ล้านบาทเพื่อเปิดร้านกาแฟ กว่าจะเซ็นสัญญาเช่าร้านสักแห่งได้ก็ต้องเปิดดูข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อทำความเข้าใจกฎหมายเกี่ยวกับการเช่าร้าน หรือกรณีที่เลือกทำสัญญาผ่านตัวแทนอสังหาริมทรัพย์ก็ต้องเสียเงินค่าธรรมเนียม ส่วนเรื่องการตกแต่งภายในของร้าน การตัดสินใจว่าจะทำสัญญากับที่ไหนดี ราคาที่เหมาะสมควรจะเป็นเท่าไร ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เวลานำเข้าวัตถุดิบอาหารก็ต้องคำนึงเรื่องกฎหมายสุขอนามัยอาหาร การขอใบอนุญาตประกอบกิจการก็ยุ่งยากไม่แพ้กัน

กล่าวแบบนี้ บางคนอาจจะค้านว่า “แหม ใช้หรือจ้างบริษัทหรือคนที่รับจัดการเรื่องพวกนี้ (Outsource) ก็ได้ ไปคิดอะไรให้ยุ่งยากขนาดนั้น” แน่نونว่าใช้ได้ แต่หากคุณไม่ใช่คนรวยที่มีทรัพย์สินสิ่งสมไว้และต้องการเริ่มธุรกิจด้วยเงิน 100 ล้านบาท สิ่งที่สำคัญมากที่สุดก็คือการลดค่าใช้จ่าย ดังนั้นถ้าต้องจ่ายเงินเป็นค่าจ้างคนงานตั้งแต่เริ่มต้นก็จะมีอะไรเหลือ

ความคิดของคนรวย

“ต่อให้มีเงิน 100 ล้านบาท แต่ถ้าไม่มีความสามารถในการจัดการกับมัน ก็ไม่สามารถรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ได้ ถ้าคนรวยอยากจะใช้ชีวิตต่อไปแบบคนรวย จำเป็นต้องมีสติปัญญาในการใช้เงิน”

เงินมีค่าเท่ากับจำนวนของมัน ไม่มากและไม่น้อยไปกว่านั้น สิ่งที่สำคัญคือความรู้และสติปัญญาในการใช้เงินให้เกิดประโยชน์ สิ่งที่ทำให้เราเป็นคนรวยได้คือสติปัญญานั้นเอง

ครั้งหนึ่งคุณคงเคยได้ยินเรื่องราวของนักร้องดังที่เคยเป็นคนรวยขนาดที่มีเงินสดเกือบ 3,000 ล้านบาท แต่กลับต้องขายหนี้สินทุกเดือน เดือนละหลายสิบล้านบาท นั่นเพราะเขาไม่คุ้นชินกับกฎเกณฑ์และนิสัยในการรักษาเงินไว้

แม้จะมีเงินมาก แต่หากไม่มีความสามารถในการจัดการกับมัน ก็ง่ายที่จะตกเป็นเหยื่อของคนที่มีงูร้าย ไม่ใช่เฉพาะดาราท่านั้น ถ้าในครอบครัวมีใครสักคนที่ทำงานทั้งวันทั้งคืนเพื่อหาเงิน ก็จะมีใครอีกคนที่มพรสวรรค์ในการใช้เงินเช่นกัน

ไม่นานมานี้ ผู้เขียนได้จัดกิจกรรมขึ้นในเว็บไซต์ที่ดูแลอยู่ เป็นกิจกรรมจับฉลากเพื่อมอบหนังสือด้านเศรษฐศาสตร์ให้เป็นของขวัญ ซึ่งมีเด็กนักเรียนมัธยมปลายคนหนึ่งสมัครเข้าร่วมกิจกรรมด้วย ผู้เขียนรู้สึกชื่นชมจึงตั้งใจจะส่งหนังสือไปให้เพิ่ม เมื่อถามนักเรียนคนนั้นว่าชอบหนังสือแนวไหน เขาตอบว่าเคยอ่านหนังสือชื่อ เวลาที่เศรษฐศาสตร์เป็นสิ่งจำเป็น แล้วรู้สึกทึ่งว่าสนุกดี เด็กคนนี้อายุแค่สิบกว่าปี แต่อาจมองได้ว่า “อายุทางเศรษฐศาสตร์” ของเขามากกว่าประมาณ 10 ปีได้

ผู้ใหญ่วัยสามสิบที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดังและทำงานอยู่ในบริษัทที่ดี หากไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับเงินหรือเศรษฐศาสตร์ที่ถูกต้องเหมาะสม ก็ถือว่ามียุทธศาสตร์น้อยกว่าอายุจริง เพราะแม้ว่าจะทำงานในบริษัทที่ดีและมีรายได้ดี แต่เงินก็จะหมดไปอย่างรวดเร็ว คนที่มีความฉลาดเรื่องเงินมาเป็นเวลาสิบปีกับคนที่เพิ่งสมความรู้แค่ในโรงเรียน คนสองประเภทนี้แตกต่างกันอย่างแน่นอน

ใช่ว่ามันจะสายเกินไปแล้วสำหรับคุณ เพราะเราสามารถเรียนรู้เรื่องเงินได้จากทุกสิ่งทุกอย่างที่มองเห็นตรงหน้า อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นเป็นสิ่งสำคัญ จงอย่าไปพึ่งเวลามีใครมาบอกวิธีการหาเงินหรือผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ได้ผลกำไรสูงแก่คุณ เพราะถ้าไม่มีสติปัญญาที่จะรักษาและเพิ่มพูนมัน คุณจะสูญเสียมันอย่างรวดเร็วดังนั้น ถ้าอยากเป็นคนรวยที่ฉลาดอย่าไปหวังให้เงินเข้ามา แต่จงสร้างความสามารถในการจัดการกับเงินเอาไว้ เพราะพลังแท้จริงที่สร้างคนรวยได้ไม่ใช่เงิน แต่เป็นความฉลาดในการปฏิบัติต่อเงินต่างหาก

เพราะพลังแท้จริงที่สร้างคนรวยได้ไม่ใช่เงิน
แต่เป็นความฉลาดในการปฏิบัติ
ต่อเงินต่างหาก

คนจนไม่รู้สึกระงับการใช้รายเล็กน้อย คนรวยอ่อนไหวกับการใช้จ่ายที่สิ้นเปลือง

ความคิดของคนจน

“โทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ออกมาแล้ว

ถือโอกาสเปลี่ยนเลยแล้วกัน

ถ้าไม่ทำอะไรแบบนี้บ้าง ชีวิตจะไปสนุกอะไร”

ทุกคนฝันอยากเป็นคนรวย แต่สิ่งซึ่งคนที่ยังหนีไม่พ้นความจนมืออยู่เหมือนกันก็คือ นิสัยที่เรียกความจนเข้ามา ซึ่งมักใช้อยู่เป็นประจำ

“ฉันจะเป็นคนรวยให้ได้ เงินเดือนระดับนี้ก็ถือว่าดีไม่ใช่เหรอ เราจะได้ไปเสียทุกอย่างได้ยังไง”

เราอาจเคยมีความคิดแบบนี้มาก่อน การเปลี่ยนนิสัยในชีวิตประจำวันของเราหรือการเปลี่ยนวิธีคิดเป็นเรื่องยาก น่ารำคาญ และต้องการการเตรียมพร้อมที่แข็งแกร่ง

ไม่ว่าอย่างไร เราต้องเปลี่ยนความคิดที่ว่า “เพราะฉันเป็นคนจนจึงเก็บเงินได้ลำบาก” หรือความคิดที่ว่า เงินเดือนน้อยเท่าหางหมู จะเก็บได้อย่างไรให้ได้เสียก่อน

สำหรับคนจำนวนมาก เงินเดือนเป็นเพียงตัวเลขที่ปรากฏขึ้นในสมุดบัญชีแล้วหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้จับเงินจริงๆ และบ่อยครั้ง

ที่ยอดคงเหลือในบัญชีติดลบ เพราะเหตุนี้ คนส่วนใหญ่จึงมักจะยอมแพ้เพราะ คิดว่าการเก็บเงินจากเงินเดือนให้ได้นั้นเป็นเรื่องยาก

ถ้าอย่างนั้นเราจะต้องมีรายได้เยอะถึงจะเป็นคนรวยได้จริงหรือ เราจน ไม่ใช่เพราะมีรายได้น้อย แต่เป็นเพราะเราใช้เงินเพื่อให้เทียมเท่ากับคนอื่น ต่างหาก

นิสัยอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจซึ่งความคิดผิดๆ เกี่ยวกับความจนก็คือ “การให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ภายนอก” ค่าโทรศัพท์คือตัวอย่างที่ชัดเจน ในเรื่องนี้ เราพบว่า “ใช้ชีวิตลำบาก” “เงินหายาก” แต่หากลองคิดค่าโทรศัพท์ ของคนในครอบครัวรวมกันก็มักจะเกินสองสามแสนวอน

นอกจากนี้ ถ้าโทรศัพท์เครื่องเก่ากำลังจะหมดสัญญา ก็มักจะซื้อเครื่อง ใหม่เสมอ คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กก็มีใช้กันคนละเครื่อง การให้ความสำคัญกับ ภาพลักษณ์ภายนอก คิดว่าตัวเองต้องมีในสิ่งที่คนอื่นมีนี่เองที่นำไปสู่ความ ยากจน

ความคิดของคนรวย

“จะ 1 วอน หรือ 100 ล้านวอน

กฎคือไม่จ่ายเงินกับสิ่งที่ไร้เหตุผล จะยอมให้เงินรั่วไหลไม่ได้”

คนรวยทำอะไร พวกเขาจะไม่ซื้อโทรศัพท์ใหม่ทุกๆ 2 ปีและไม่เลือก แพ็คเกจค่าโทรศัพท์แบบใช้ได้ไม่จำกัด รุ่นน้องคนหนึ่งของผู้เขียนเพิ่งจะเปลี่ยน แพ็คเกจค่าโทรศัพท์เป็นแบบราคาประหยัด ค่าธรรมเนียมรายเดือน 40,000 วอน ใช้อินเทอร์เน็ตได้ไม่จำกัด แม้โทรศัพท์จะไม่ใช้รุ่นใหม่ล่าสุดแต่ก็ถือว่า ได้สิทธิประโยชน์ครบถ้วน เมื่อถามรุ่นน้องว่าตอนนี้เขาเก็บเงินด้วยวิธีไหน

ก็ได้คำตอบว่า เรามีบัญชีเงินฝากประจำที่ใกล้จะครบกำหนดอยู่สองสามเล่ม
แค่เริ่มต้นก็ต่างกันแล้ว

ช่วงนี้โทรศัพท์ที่ผลิตออกมามีข้อผิดพลาดมากขึ้น หลายคนจึงบอกว่า
เปลี่ยนโทรศัพท์ใหม่ทุก ๆ 2 ปีน่าจะช่วยลดค่าใช้จ่ายได้มากกว่า ถ้าคิดเช่นนั้น
ก็นับว่ายังดี หรือแม้แต่บอกว่า ต้องซื้อให้ได้เพราะเป็นผลิตภัณฑ์ที่ดีต่อความ
รู้สึก ประธานบริษัทด้านการลงทุนบริษัทหนึ่งก็คิดเช่นนี้ เพราะสะสมโทรศัพท์
มือถือยี่ห้อหนึ่งทุกซีรีส์เช่นกัน

ความจริงแล้วเรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ สิ่งสำคัญคือเกณฑ์ในการใช้จ่าย
เงินของตนเองมากกว่า กล่าวคือ ตอนซื้อต้องมี “วัตถุประสงค์” ที่ชัดเจน

ค่าโทรศัพท์เป็นค่าใช้จ่ายที่สามารถประหยัดมากเท่าไรก็ได้ แต่คน
จำนวนมากเลือกจะไม่พิจารณาหรือเปรียบเทียบสิ่งนี้เพราะรู้สึกว่ายุ่งยาก ปกติ
เวลาจะซื้อเครื่องดีมีลักษณะดีในซูเปอร์มาร์เก็ตเรายังคิดแล้วคิดอีกว่าราคาถูก
ไหมแล้วค่อยซื้อ แต่ถ้าบอกให้เปรียบเทียบผลิตภัณฑ์ทางการเงินหรือประกัน
แพ็คเกจค่าโทรศัพท์ กลับบอกว่ายากและวุ่นวาย ฟังข้อมูลได้แค่ประมาณหนึ่ง
ก็ล้มเลิกเสียแล้ว

การที่คนรวยเป็นคนรวยได้เพราะความชัดเจนเกี่ยวกับเงิน หลังจาก
พิจารณาเปรียบเทียบอย่างแม่นยำและต้องสอดคล้องกับเกณฑ์ที่ตนเองกำหนด
ไว้ จึงจะเลือกซื้อ ถ้าคิดว่าไม่จำเป็นก็จะไม่ใช้สักวันเดียว นี่คือกฎ

หากลองจินตนาการไปถึงความคิดของเงิน เงินคงอยากอยู่กับคนที่
จัดการเขาได้ดีและใช้เขากับสิ่งที่จำเป็นมากกว่าจะอยากอยู่กับคนที่จัดการเขา
ได้ไม่ดีและใช้เงินแบบไม่คิด คนรวยจะคิดเสมอว่าทำอย่างไรจึงจะเป็นที่รัก
ของเงิน แล้วนำไปปฏิบัติจริง พวกเขาจึงเก็บเงินได้อย่างไม่ต้องสงสัย

หากลองจินตนาการไปถึงความคิดของเมีน
เมีนคงอยากอยู่กับคนที่จัดการเขาได้ดี
และใช้เขากับสิ่งที่จำเป็น
มากกว่าจะอยากอยู่กับคนที่
จัดการเขาได้ไม่ดีและใช้เมีนแบบไม่คิด

คนจนซื้อหาหนี้สิน โดยเข้าใจผิดว่าเป็นทรัพย์สิน

คนรวยซื้อหาทรัพย์สิน

แล้วครุ่นคิดวิธีที่จะใช้เงินเพิ่มพูนเงิน

ความคิดของคนจน

“แม้จะกู้เงินซื้อมาแต่ก็ตั้งใจที่ได้มีบ้านเป็นของตัวเอง
จะใช้หนี้ให้หมดก็ต้องขยันทำงานมากขึ้น
ใช้หนี้ไปเรื่อย ๆ สักวันคงจะได้เป็นคนรวย”

ในการเรียนรู้เรื่องเงิน การรู้จักแยกแยะระหว่าง “ทรัพย์สิน” กับ “หนี้สิน” นับเป็นเรื่องพื้นฐานของพื้นฐานเลยทีเดียว เพราะเกณฑ์ของทรัพย์สินที่คนรวยคิดกับที่คนทั่วไปคิดอาจต่างกันได้

บ้านที่กู้เงินซื้อมาถือเป็นทรัพย์สินหรือหนี้สิน สมมติว่ามีคนมาถามคุณว่ามีทรัพย์สินอยู่เท่าไร แล้วคุณตอบว่า “อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ราคา 500 ล้านบาท” คุณอาจคิดว่าตัวเองอยู่ในระดับที่ดีใช้ได้แล้ว

แต่สิ่งนี้นับเป็นทรัพย์สินจริงหรือ โรเบิร์ต คियोซากิ ตอบไว้ว่า “ไม่ใช่” ตามเกณฑ์ของเขา ทรัพย์สินคือสิ่งที่ทำให้กระเป๋าเงินของเราอ้วนขึ้นในตอนนี้ ในทางกลับกัน ทุกสิ่งที่พาเงินออกไปจากกระเป๋าเรา ถือว่าเป็นหนี้สินทั้งหมด

ชนชั้นกลางจำนวนมากถือว่าการมีอพาร์ทเมนต์ราคา 500 ล้านบาทคือมีทรัพย์สินมาก แต่ถ้าลองคิดให้ดี เงินจำนวน 30 เปอร์เซ็นต์ของเงินเดือนจะถูกใช้ไปกับการจ่ายเงินต้นและดอกเบี้ยค่าบ้าน ดังนั้น สุดท้ายแล้ว บ้านก็คือเงินเดือนของเรา หมายถึง ทรัพย์สินที่นำเงินออกไปจากกระเป๋าและ

ถือเป็นหนี้สินอย่างแท้จริง นั่นคือเรากำลังทำงานเพื่ออพาร์ทเมนต์อยู่นั่นเอง

ถ้าอย่างนั้น คนที่ได้เงินเราไปคือใคร ก็คือ“ธนาคาร” เจ้าของอพาร์ท-
เมนต์ที่เราอยู่จึงไม่ใช่เรา แต่เป็นธนาคาร ธนาคารเอาเงินเดือนของเราไป
ทุกเดือนและเพิ่มเงินให้กระเป๋าทัวเอง แม้ว่าอพาร์ทเมนต์จะเป็นชื่อของเรา
แต่ความจริงแล้วมันเป็นทรัพย์สินของธนาคารต่างหาก คนชั้นกลางคิดว่า
ถ้าขยันทำงานแล้วจะได้มี“บ้านของตัวเอง” และวันหนึ่งก็จะมีเงินเก็บ แต่มัน
ไม่ได้ง่ายอย่างนั้น

แน่นอนว่ามูลค่าของทรัพย์สินนั้นอาจสูงขึ้น ด้วยความคิดที่ว่ามูลค่า
ของทรัพย์สินนี้จะสูงขึ้น ก็จะทำให้เราใช้จ่ายเงินมากขึ้น ซึ่งในอนาคตข้างหน้า
นี่ เป็นไปได้ยากที่มูลค่าของทรัพย์สินจะสูงขึ้น มีหน้าซ้ำมูลค่าอาจน้อยลง
เสียด้วย มีคนจำนวนมากที่เคยคาดหวังให้ราคาอสังหาริมทรัพย์สูงขึ้น แต่แล้ว
ก็ได้รับผลกระทบโดยตรงจากวิกฤตทางการเงินจนทำให้สถานะการเงินของ
ตัวเองแย่ลงไปด้วย ทั้งนี้่อสังหาริมทรัพย์ในบางพื้นที่อาจมีมูลค่าสูงขึ้น แต่ก็
ถือว่ามีความเสี่ยงสูงมาก

ความคิดของคนรวย

“จะกู้เงินซื้อบ้านหรือ มันไม่ต่างอะไรกับเอาเงินเดือนเราไปให้
ธนาคารเลยนะ คงต้องคิดหาวิธีที่จะเอานี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์
ทำให้เกิดการไหลของเงินสดดีกว่า”

เกณฑ์ของทรัพย์สินแตกต่างกันไปตามยุคสมัย ในอดีตคนรวยฝากเงิน
ไว้กับธนาคารและลงทุนกับอสังหาริมทรัพย์เพื่อเพิ่มผลกำไร แต่ในปัจจุบันนี้
สิ่งที่คนรวยคิดว่าสำคัญที่สุดคือการเคลื่อนไหวของเงินสด เกณฑ์ที่คนรวย
ใช้แยกทรัพย์สินกับหนี้สินไม่ได้ยุ่งยากขนาดนั้น ถ้าคุณทำโครงสร้างให้เงินสด

เพิ่มขึ้นได้ในทุก ๆ เดือน นี่คือทรัพย์สิน ถ้าอยากเป็นคนรวยก็ต้องหาวิธีทำให้
กระเป๋าเงินเราหนาขึ้นอยู่เรื่อย ๆ

ในมุมมองของคนรวย การกู้เงินเป็นจำนวน 80 เปอร์เซ็นต์ของยอดเงิน
ทั้งหมดเพื่อซื้อบ้านหรืออพาร์ทเมนต์ถือเป็นความคิดที่ไม่รอบคอบ พวกเขาจะ
ลงทุนกับทรัพย์สินที่เพิ่มเงินให้กระเป๋าตัวเอง นั่นคือการเป็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์
หรือบ้าน แล้วทำโครงสร้างที่สามารถสร้างผลกำไรเป็นค่าเช่าทุกเดือนจากสิ่งนี้
ไว้ หรือใช้อีกหลากหลายวิธีที่จะทำให้มีรายรับพิเศษ (Unearned Income)
จากทองคำหรือผลิตภัณฑ์ทางการเงิน เช่น หุ้นและพันธบัตร เป็นต้น

หากเรามีรายได้สำหรับใช้เป็นค่าใช้จ่ายประจำเดือนในทุก ๆ เดือน
จากการเคลื่อนไหวของเงินสดหรือรายรับพิเศษ เราก็จะมีอิสระทางการเงิน
(สถานการณ์ที่ไม่จำเป็นต้องทำงานเพื่อเงิน) การเพิ่มทรัพย์สินไม่เหมือนการ
เชื่อมต่อแบตเตอรี่แบบอนุกรม แต่เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดกระแสไฟฟ้าจาก
การเชื่อมต่อแบบขนาน ไม่ต้องกังวลว่าแหล่งจ่ายไฟจะหยุดทำงานหากมีเซลล์ไฟฟ้า
เซลล์หนึ่งหายไป นี่จึงเป็นเรื่องของการเพิ่มเงินด้วยเงิน ไม่ใช่เรื่องของเงินที่
ลดลง

**ทรัพย์สินคือสิ่งที่ทำให้กระเป๋าเงินของเรา
อ้วนขึ้นในตอนนี้ ในทางกลับกัน
ทุกสิ่งที่พาเงินออกไปจากกระเป๋าเรา
ถือว่าเป็นหนี้สินทั้งหมด**

คนจนเก็บเงินไว้เพื่อใช้ในยามสววัย คนรวยเก็บเงินเพื่อไปเที่ยวต่างประเทศ

ความคิดของคนจน

“อนาคตจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ คงต้องออมเงินไว้ใช้ตอนแก่ตัว
ว่าจะเก็บแต่ก็เก็บไม่ค่อยได้เลย ลำบากจัง”

การเก็บเงินไม่ใช่เรื่องง่าย คนที่เก็บเงินไม่ได้ส่วนใหญ่จะพูดว่า “เก็บเงินไม่ได้เพราะชีวิตตอนนี้ก็ลำบาก” ก่อนแต่งงานผู้เขียนเองก็เคยใช้ชีวิตแบบที่มีเงินเก็บเป็นศูนย์หรือไม่กี่ติดลบ จึงเข้าใจความรู้สึกนี้ดี

เป็นความจริงที่การออมเงินเป็นเรื่องยาก แต่การคิดว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นเสมอไปก็เป็นความเข้าใจที่ผิดมาก ๆ ในขณะที่ได้เงินเดือนเท่ากัน แน่แน่นอนว่ามีทั้งคนที่เก็บเงินได้และคนที่เก็บไม่ได้ นั่นหมายความว่า การเก็บเงินไม่ได้นั้นมีสาเหตุ

ผู้เขียนเคยได้พูดคุยกับคนรู้จักคนหนึ่งที่กำลังพยายามจะเก็บเงิน แต่เขายังทำไม่ค่อยได้ โดยเหตุผลที่เขาอยากเก็บเงินก็แค่ “เก็บเพราะว่าต้องเก็บ” เขาจึงไม่รู้ลึกซึ้งในการเก็บเงิน คิดว่าตัวเองต้องเก็บเงินเพราะคนทั่วไปบอกว่าให้เก็บเงินไว้ตั้งแต่ตอนที่ยังอายุไม่มาก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงรู้สึกได้เพียงความเครียดที่ต้องใช้ชีวิตอย่างอดัดอดและความคิดตันที่จะต้องพยายามลดค่าใช้จ่ายอะไรให้ได้สักอย่าง

การเก็บเงินโดยไม่มีเป้าหมายมีคุณค่าน้อยไม่ต่างกับการใช้เงินโดยไม่คิด และยังทำได้ไม่นานอีกด้วย การอดทนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย เมื่ออดทนไม่ได้ก็เป็นทุกซอก นั่นแหละ หากเป็นไปได้ คนทั่วไปก็อยากจะหลีกเลี่ยงไปจากเรื่องนี้

คนที่เก็บเงินไม่ได้จะให้เหตุผลต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็น “สังคมไม่เท่าเทียม” “ธนาคารอยู่ไกล” “ไม่สะดวก” “เงินเดือนน้อย” “กังวลเรื่องสถานะการจ้างงาน” แต่เหล่านี้มาจากเหตุผลรากฐานเพียงข้อเดียว นั่นคือการเก็บเงินที่มีเป้าหมายเพียงแค่ว่าขอให้ได้เก็บ จึงต้องละทิ้งความต้องการที่จะใช้เงินเพียงเพราะต้องเก็บเงิน ทำให้รู้สึกทรมาน ไม่สนุก และอยากจะล้มเลิก

ความคิดของคนรวย

“ถ้าเก็บเงินได้จะไปเที่ยวอเมริกาตามที่ฝันไว้ อีก 3 ปีก็จะไปเรียนต่อ
ลำบากหน่อย แต่แค่คิดก็สนุกแล้ว”

คุณอาจคิดว่า “เงินเก็บที่อีกไม่นานก็ต้องเอาออกมาใช้จะให้พลังอะไรกัน” แต่ความคิดที่จะออมเงินไว้สำหรับอนาคตอันไกลนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ในกรณีนี้มีจุดประสงค์ที่ชัดเจนและเลือกการออมเงินเป็นวิธีการไปสู่เป้าหมาย ระหว่างออมเงินแม้จะทรมานจากการที่ต้องลดค่าใช้จ่าย แต่ก็จะได้ผลลัพธ์เป็นรางวัลกลับคืนมาอย่างแน่นอน เพราะมี “การท่องเที่ยว” และ “การไปเรียนต่อ” ที่สนุกสนานรออยู่ และได้ชดเชยความลำบากจากการออมเงิน เรียกว่าเป็นการได้สัมผัสกับรางวัลที่เป็นผลของความพยายามนั่นเอง

การรวบรวมเงินขึ้นจากการออมเงินนั้นทำได้ไม่ง่ายเพราะเป็นเรื่องที่น่าเหน็ดเหนื่อย แม้จะมีคนที่บอกว่าแค่ได้เห็นจำนวนเงินที่เพิ่มขึ้นก็มีความสุขแล้ว แต่นั่นก็เพราะการที่ตัวเลขเพิ่มขึ้นจะนำไปสู่ความสำเร็จหรือเป้าหมายบางอย่างได้โดยไม่ซ้ำมิใช่หรือ สุดท้ายแล้วคนที่เข้าใจถึงจุดประสงค์ของการออมเงินได้เร็วก็จะรู้วิธีที่จะรวบรวมเงินให้ได้มากๆ ด้วย

ไม่ว่าการท่องเที่ยวเท่านั้นที่เป็นจุดประสงค์ของการรวบรวมเงินได้ การออมเงินที่มีการท่องเที่ยวเป็นจุดประสงค์แรกนั้น สิ่งสำคัญคือประสบการณ์ความสำเร็จที่เป็นเหมือนบันไดขั้นต่อไปและทำให้เกิดพลังที่จะรวบรวมเงินเพื่อการเรียนต่อหรือเพื่อการทำธุรกิจต่อไปในอนาคตได้ เมื่อจะต้องแต่งงานก็เก็บเงินเพื่อแต่งงาน หรือเก็บเงินเพื่อซื้อบ้าน เมื่อมีลูกก็เก็บเงินเตรียมไว้เพื่อการศึกษาลูก เราสามารถนึกถึงจุดประสงค์ที่เป็นรูปธรรมขึ้นมา ในขณะที่เดียวกันก็จะคุ้นชินกับการกำหนดจำนวนเงินเป้าหมายที่เป็นรูปธรรมด้วย

ยิ่งเริ่มต้นออมเงินเร็วขึ้นเท่าไร เราจะสามารถเข้าใจเรื่องการออมเงินได้เร็วยิ่งขึ้น ส่งผลให้เท่าที่ในการเตรียมพร้อมในยามแก่ชราเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย แม้จำนวนเงินที่ฝากธนาคารในแต่ละเดือนจะน้อย แต่ถ้าเริ่มต้นเร็วก็จะรู้ว่าการเตรียมเงินไว้ใช้ยามแก่นั้นทำได้ง่ายกว่าที่คิด เป็นการเตรียมเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือเงินบำนาญตั้งแต่เริ่มต้นชีวิตทำงานนั่นเอง

ถึงตอนนี้ก็ยังไม่สาย หากไม่สบายใจหรือเป็นทุกข์เพราะคิดว่าจะเก็บเงินไม่ได้ ให้นั่งลงสักครู่แล้วลองเขียนรายการเหตุผลและจุดประสงค์ในการเก็บเงินดู คุณอาจจะค้นพบ “จุดประสงค์” ที่ช่วยให้คุณหลุดพ้นจากความทุกข์ของการเก็บเงินและการประหยัดเงินได้

**ยิ่งเริ่มต้นออมเงินเร็วขึ้นเท่าไร
เราจะสามารถเข้าใจ
เรื่องการออมเงินได้เร็วยิ่งขึ้น
ส่งผลให้เท่าที่ในการเตรียมพร้อม
ในยามแก่ชราเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย**

คนจะกังวลเรื่องเงินเดือนเมื่อเศรษฐกิจโลกแย่ลง คนรวยไม่คิดว่าภาวะเศรษฐกิจ ที่ซบเซาลงทั่วระดับโลกและประเทศเป็นเรื่องใหญ่

ความคิดของคนจน

“เศรษฐกิจแย่ลงเรื่อย ๆ เมื่อก่อนยังไม่ขนาดนี้
บริษัทของเราถึงวางใจไม่ได้เหมือนกัน”

ประเทศเกาหลีได้กำลังเข้าสู่สภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและสังคมผู้สูงอายุ
หลาย ๆ คนจึงกังวลว่าจะหาเงินได้ยากขึ้น แต่นั่นมาจากความคิดที่ผิดว่าเงิน
จะค่อย ๆ น้อยลงไป

เวลาได้ยินว่าเศรษฐกิจกำลังแย่ คนจำนวนมากจะคิดว่าบริษัทที่ตัวเอง
ทำงานอยู่อาจเกิดวิกฤตตามไปด้วย และเมื่อคนเริ่มกังวลเรื่องนี้กันมากขึ้น เรา
จะได้เห็นดัชนีความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่ระบุในหนังสือพิมพ์เศรษฐกิจลดต่ำลง
อย่างรวดเร็ว คนที่ได้อ่านข่าวก็จะลดการใช้จ่าย ทำให้เงินไม่หมุนเวียน ยอด
ขายของผู้ประกอบการต่าง ๆ ตกลงและกำไรของบริษัทต่าง ๆ ก็ลดลงด้วย นี่คือ
ผลของความกลัวเศรษฐกิจแย่ เรื่องของจิตใจจึงเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก

ในทางกลับกัน คนรวยจะซุกเข้าไปในจุดที่คนอื่นมองข้าม ความจริง
ก็คือเวลาที่ถูกต้องในการเพิ่มทุนทรัพย์สินไม่ใช่ยามที่เศรษฐกิจรุ่งโรจน์ แต่กลับ
เป็นในยามที่เศรษฐกิจตกต่ำต่างหาก ใน “รายงานคนรวยของประเทศเกาหลี
ใต้” สถาบันการเงินเคบีไม่เคยประเมินว่าเศรษฐกิจดีเลยสักครั้งเดียวมาตั้งแต่
ปี ค.ศ. 2011 ทว่าคนรวยที่ครอบครองสินทรัพย์ทางการเงินมากกว่า 1,000 ล้าน
วอนนั้นมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี ปีละ 10 เปอร์เซ็นต์ รวมทั้งทรัพย์สินของพวกเขา

ยังเพิ่มขึ้นจาก 378 ล้านล้านวอนเป็น 476 ล้านล้านวอนด้วย

ความคิดที่ว่าเศรษฐกิจต้องดีขึ้นก่อนจึงจะหาเงินได้นั้นเป็นความเข้าใจที่ผิด ช่วงเวลาที่สามารถบอกได้ว่าเป็นช่วงที่ดีหรือไม่ดีต่อการลงทุนหรือการหาเงินนั้นไม่มี

ความคิดของคนรวย

“ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำของโลกและของเรานั้นแตกต่างกัน เศรษฐกิจตกต่ำไม่ใช่ปัญหา ใจของคนที่รู้สึกต่อภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำต่างหากที่เป็นปัญหา”

ธุรกิจก็เช่นกัน ตอนที่เศรษฐกิจดี ธุรกิจก็จะดีด้วย ตอนที่เศรษฐกิจแย่ บริษัทที่เก่งๆ ก็จะถูกย่ำแย่ ในต่างประเทศ บริษัทระดับนานาชาติอย่าง ไอบีเอ็ม (IBM), วอลท์ดิสนีย์ (Walt Disney), โดมิโน พิตซ่า (Domino Pizza) และอิกีย (IKEA) ล้วนเป็นบริษัทที่ลุกขึ้นยืนท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำทั้งนั้น หรือในประเทศญี่ปุ่น ตอนที่ประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำระยะยาว ก็มีการบันทึกไว้ว่า Soft bank, Uniqlo, 7-Eleven เติบโตแบบก้าวกระโดด

ในปีค.ศ. 1981 ประธานชนิจองอิ ผู้ก่อตั้งซอฟต์ แบงก์³ (Soft Bank) ได้ประกาศว่าภายใน 10 ปีข้างหน้าจะทำให้ยอดขายของบริษัทสูงขึ้นไปถึง 500 ล้านเยน ทั้งๆ ที่ในขณะนั้นพนักงานทั้งหมดที่มีคือพนักงานพาร์ทไทม์เพียง 2 คนเท่านั้น แต่หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1994 บริษัทก็มียอดขายสูงถึง 100,000 ล้านเยน หรือเทียบเท่า 200 เปอร์เซ็นต์ของเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งนับว่ายอดเยี่ยมมาก เมื่อพิจารณาว่าประเทศญี่ปุ่นมีการเติบโตเป็น 0 เปอร์เซ็นต์ในช่วงปี 1990

³ บริษัทที่ดำเนินธุรกิจด้านเทคโนโลยีและโทรคมนาคมชื่อดังในเกาหลีใต้

ทั้งก่อนและหลังวิกฤตฟองสบู่แตก

สื่อมวลชนของญี่ปุ่นได้ประเมินให้ความมุ่งมั่นเพื่อการเติบโตและความเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งของประธานชนจึงอ้อยในระดับสูง เริ่มตั้งแต่ก่อตั้งบริษัท เขามักจะพูดบ่อยๆว่า “จะเป็นบริษัทอันดับหนึ่งของโลกให้ได้” “จะเป็นบริษัทที่เติบโตต่อเนื่องนานกว่า 300 ปีให้ได้” ความคิดที่จะล่าถอยไม่มีอยู่ในสมองของเขาเลย

เซเว่น อีเลฟเว่น (7-Eleven) มีจำนวนสาขาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยไม่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ ทั้งๆที่ราคาสินค้าที่ขายในร้านสะดวกซื้อไม่ได้ถูกกว่าราคาขายในซูเปอร์มาร์เก็ตหรือห้างสรรพสินค้าเลย แถมแพงกว่าเสียด้วย ถึงกระนั้น ประธาน ชูซูกิ โทชิฟุมิ (Suzuki Toshifumi) ผู้ขับเคลื่อนเซเว่น อีเลฟเว่น ไปข้างหน้าก็มั่นใจว่าจะสามารถเพิ่มจำนวนสาขาร้านสะดวกซื้อได้ต่อไปอีก พร้อมๆกับให้ความสำคัญต่อกฎที่เรียกว่าความพึงพอใจของลูกค้าด้วยเช่นกัน

ชอฟต์ แบงก์เป็นธุรกิจด้านเทคโนโลยีระดับสูงจึงห่างไกลกับการเป็นคู่แข่งทางราคากับเซเว่นอีเลฟเว่น ทั้งสองบริษัทอยู่คนละอุตสาหกรรม แต่ผู้บริหารของทั้งสองบริษัทต่างก็มีความมุ่งมั่นเพื่อการเติบโตของบริษัทเหมือนกัน คนที่จะได้เป็นคนรวย ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหนก็จะพยายามทุกวิถีทางเพื่อสร้างผลกำไรและไม่กล่าวโทษเศรษฐกิจ ไม่ตั้งคำถามว่า “ทำไม” กับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ แต่พยายามหาคำตอบว่าจะเอาชนะมัน “อย่างไร”

**คนที่จะได้เป็นคนรวย
ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหน
ก็จะพยายามทุกวิถีทาง
เพื่อสร้างผลกำไรและไม่กล่าวโทษเศรษฐกิจ**

คนจนฝันอยากเป็นคนรวย คนรวยตั้งเป้าหมายว่าจะหาเงินให้ได้ 100 ล้านบาทภายใน 5 ปี

ความคิดของคนจน

“ฉันก็อยากมีบ้านตากอากาศสวยๆ แบบนั้น ไม่น่าขายหุ้นที่เคยซื้อไว้ตอนนั้นเลย”

ไม่ว่าใครก็อยากเป็นคนรวย แต่คนที่ทำให้ความต้องการนี้เป็นจริงได้นั้นมีไม่มากนัก เพราะคนเรามักกลัวว่าการตัดสินใจของตนเองจะนำความล้มเหลวมาให้ จึงทำอะไรไม่ได้สักอย่าง หลังจากยอมแพ้แล้ว หากผลออกมาเป็นเหมือนที่คาดการณ์ไว้ก็จะพูดว่า “รู้อยู่แล้วไง” “ที่คิดไว้ไม่มีผิดเลย” เหลือไว้แต่ความรู้สึกเสียดาย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะแม้จะรู้อยู่แต่ใจแต่ไม่สามารถเชื่อมโยงไปสู่พฤติกรรมได้ ความแตกต่างที่ชัดเจนของคนที่จะได้เป็นคนรวยกับคนที่จะได้เป็นอยู่ตรงที่วิธีการทำเป้าหมายให้สำเร็จ

สมมติว่าเราฝันอยากมีบ้านตากอากาศที่มองเห็นสนามหญ้าสีเขียวท่ามกลางอากาศสดชื่น คนทั่วไปจะพูดว่า “บ้านแบบนั้นราคาสักเท่าไรนะ น่าจะซื้อเก็บไว้ตั้งแต่ตอนที่ไถยกันว่าวิวตรงนี้ดี” แล้วหาข้อมูลลงหาทรัพย์สินดูว่าตอนนี้ที่ทางหรือบ้านตรงไหนที่ดีหรือประกาศขายอยู่บ้าง ในจำนวนนี้จะมีคนที่ปลอบใจตัวเองว่า “คนที่อยู่บ้านแบบนี้ได้ เดิมคงเป็นคนรวยหรือไม่ก็คนที่เชี่ยวชาญเรื่องนี้” จากนั้นก็ชวนเพื่อนมากินเหล้าเพื่อคลายอารมณ์ที่ขมขื่นซึ่งเป็นการยอมจำนนว่า ด้วยรายรับธรรมดาๆ ไม่สามารถมีบ้านที่ตัวเองฝันได้

ความคิดของคนรวย

“เริ่มจากวันนี้ทำในสิ่งที่เราทำได้ก่อน ลองเก็บเงินวันละหมื่นนวนิดใหม่ แล้วแปะรูปบ้านที่อยากได้ไว้บนกำแพง”

ความจริงแล้วนาย A เตรียมเงินซื้อบ้านตากอากาศนั้นอย่างไร ทั้งๆที่เขาเป็นพนักงานบริษัทธรรมดาๆ คนหนึ่ง ทว่าจุดต่างที่เขา มีก็คือ เขาได้วางแผนพฤติกรรมอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อทำฝันให้เป็นจริง ซึ่งนี่เป็นความต่างที่ชี้ขาดได้ เพราะคนรวยจะวางแผนอย่างเป็นรูปธรรมว่า “ลองเก็บเงินวันละหมื่นนวนิด” “เก็บเงินให้ได้ 100 ล้านบาทใน 5 ปี” เพื่อให้ฝันของเขาเป็นจริง

เก็บเงินทุกวันจากที่ละหลักพันเป็นหลักหมื่น ก็จะเริ่มมองเห็นเหมือนกับว่าบ้านหรืออาร์ทเมนต์ใกล้ๆ ได้กลายเป็นของเราแล้ว “หลังคาแบบนี้สวยดีนะ” “ที่นี่ห้องครัวเทดีนะ” ฝันที่เคยคลุมเครือจะค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น

บางครั้งอาจสงสัยว่าถ้าเก็บเงินแค่วันละหมื่นแล้วเมื่อไรจะซื้อบ้านตากอากาศได้ แต่ถ้าเราเก็บเงินอย่างน้อยวันละหมื่นนวนิดแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ฝันของเรา ก็จะค่อยๆ กลายเป็นเป้าหมายที่มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้นและเราก็จะเริ่มมีความมุ่งมั่นและวิธีที่ทำให้เป้าหมายนี้เป็นจริงให้ได้ นาทที่ฝันเปลี่ยนเป็นความจริงก็เป็นเช่นนั้นเอง

ผ่านไป 5 ปี นาย A จะเก็บเงิน 100 ล้านบาทได้อย่างแน่นอน ถึงตอนนั้นอาจคิดขึ้นว่า “มีบ้านมือสองหรือบ้านประมูลใกล้ๆ ย่านนั้นอยู่ ลองหาดูดีกว่า” “อาร์ทเมนต์แถวนั้นราคาเฉลี่ยประมาณเท่าไรนะ” “เริ่มจากอยู่แถวๆ นั้นก่อน รอให้มีบ้านดีๆ ออกมา” และได้เข้าใจถึงความฝันของตัวเองไปอีกก้าวเช่นกัน

ถ้าฝันว่าอยากเปิดร้านอาหารเป็นของตัวเอง เราก็เริ่มต้นด้วยการตั้งใจทำงานในร้านอาหารที่เราเป็นพนักงานอยู่ด้วยท่าทีของการเรียนรู้ พยายาม

เรียนรู้เรื่องการบริหารกิจการหรือเทคนิคต่าง ๆ เพื่อเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้า ในการเป็นเจ้าของกิจการของเรา

ความโชคดียังจะติดตามความพยายามเช่นนี้เข้ามา ความโชคร้ายไม่มาหาคนที่นั่งอยู่เฉย ๆ แต่จะเข้ามาหาคนที่ลงมือทำเท่านั้น และโอกาสคือ สิทธิพิเศษที่คนโชคดียะได้รับ

ตัวอย่างเช่น เจ้านายที่สังเกตเห็นลักษณะการทำงานของ คุณ ถ้าเขา วางแผนจะเปิดสาขาใหม่ใกล้ๆ นี้ ก็อาจจะเสนอให้คุณไปทำงานที่นั่น จินตนาการถึงภาพของการได้เป็นเจ้าของร้านอาหารไปพร้อม ๆ กับเตรียมตัวให้ ดีเพื่อก้าวไปสู่ความฝัน แล้ววันหนึ่งฝันก็จะกลายเป็นจริง คนที่ไม่สามารถทำฝัน ให้เป็นจริงได้คือคนที่คิดว่า “ความฝันก็เป็นแค่ความฝัน”

บางคนกังวลล่วงหน้าว่าถ้าฝันไม่เป็นจริงแล้วจะทำอย่างไร และพูดว่า ดีที่ไม่ได้คาดหวัง

อย่างไรก็ตาม คนที่ได้วางแผนในแต่ละวันไว้อย่างชัดเจนเพื่อทำฝัน ให้เป็นจริงและปฏิบัติตามแผนนั้น บางครั้งก็อาจไม่ประสบความสำเร็จตาม เป้าหมายที่ตั้งไว้ ทว่าระหว่างทางเขาอาจมีความฝันใหม่ หลายครั้งได้ดีกว่า ด้วย ดังนั้น ไม่จำเป็นต้องกังวลล่วงหน้า หัวใจสำคัญคือการเริ่มต้นทำในสิ่งที่ ทำได้ทันทีอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อสร้างฝันที่เป็นจริง ไม่ว่าจะไกลแค่ไหน แต่ การเริ่มต้นก้าวแรกนี้จะนำพาเราไปสู่การเป็นคนรวยได้

**ความโชคร้ายไม่มาหาคนที่นั่งอยู่เฉย ๆ
แต่จะเข้ามาหาคนที่ลงมือทำเท่านั้น
และโอกาสคือสิทธิพิเศษที่คนโชคดียะได้รับ**

คนจนใช้เงินเพื่อคลายความกังวล

คนรวยแยกเรื่องเงินกับความรู้สึกออกจากกัน

ความคิดของคนจน

“วันนี้อารมณ์หดหู่มาก ใช้เงินเพื่อตัวเองสักหน่อย ต้องสนุกบ้างสิ”

เหตุผลที่คนเราซื้อของแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ซื้อเพราะเป็นสิ่งที่จำเป็นและซื้อเพราะอยากได้ สิ่งของที่จำเป็นคือสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการใช้ชีวิตประจำวัน ในทางตรงข้าม สิ่งของที่อยากได้ แม้จะไม่มี ชีวิตก็ไม่ได้ลำบากอะไร แต่เป็นสิ่งที่สะท้อนรสนิยมส่วนตัว

คนรวยพอใจกับสิ่งของที่จำเป็น เพราะคิดว่าแค่มีสิ่งพื้นฐานก็เพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีมากกว่านั้น แต่คนจนไม่พอใจแค่สิ่งที่จำเป็น แต่จะซื้อของที่อยากได้ด้วย ความโลภก็คือใจที่อยากได้ และสิ่งที่ใจอยากได้นั้นไม่มีที่สิ้นสุด

“ถ้ามีเสือนำรักเพิ่มขึ้นอีกก็คงจะดี สไตนั่นต้องซื้อรองเท้าใหม่ด้วย”

“ซื้อรถระดับนี้แล้ว บ้านน่าจะเล็กเกินไปนะ รู้สึกว่าบ้านคับแคบ”

“จะเช่าเป็นรายเดือนก็ได้ แต่คงต้องอยู่บ้านที่กว้างกว่านี้อีกหน่อย”

คนรวยจะประหยัดเงิน เพราะเตรียมเฉพาะสิ่งที่จำเป็นและใช้ชีวิตตามนั้น คนที่ใช้ชีวิตแบบนี้ได้จะไม่ค่อยมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมและเป็นคนรวยได้แน่นอน แต่คนที่ซื้อของเพราะอยากได้ แม้รายได้จะมากขึ้นเท่าไร ค่าใช้จ่าย

พิเศษอื่นๆ เช่น ค่ารถหรือค่าบ้าน จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ทำให้เก็บเงินไม่ได้

ความอยากซื้อของเช่นนี้มาจากสภาพจิตใจแบบไหน สามารถดูได้ง่ายๆ จากช่วงเวลาที่เราใช้จ่ายซื้อของ โดยสะท้อนให้เห็นใจที่ต้องการผ่อนคลาย ความเครียด ใช้เงินเพื่อลดความเครียดที่เกิดจากความผิดหวัง ความไม่พอใจ และความเหงาที่อยู่ในใจลึกๆ ของตัวเอง

นี่ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าเงินเคลื่อนไหวไปตามอารมณ์ แต่น่าเสียดายที่วิธีการนี้ช่วยลดความเครียดได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น และคนที่ใช้เงินเช่นนี้ไม่ว่าจะอยากเป็นคนรวยมากแค่ไหน ไม่ว่าจะตั้งใจประหยัดรายจ่ายหรือรับคำแนะนำจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ใดก็ตาม ก็จะไม่เก็บเงินไม่ได้ ซึ่งเหตุผลหลักที่ทำให้เก็บไม่ได้ ก็เพราะความว่างเปล่าในใจไม่ได้ถูกเติมเต็มนั่นเอง

ความคิดของคนรวย

“เรื่องเงินนะปัญหาอยู่ที่ใจ แค่เข้ากับคนรอบข้างได้ดีก็พึงพอใจกับสิ่งที่มีได้แล้ว”

คนรวยจะไม่หันเหไปตามอารมณ์โดยแลกเงินกับความรู้สึกออกจากกันอย่างชัดเจน และพยายามที่จะรักษาขอบเขตที่ตรงกับระดับของตนเอง ซึ่งเป็นการรักษากฎ ไม่อยากได้เกินกว่าที่จำเป็น แต่พอใจกับสิ่งที่มีได้ พวกเขาจึงเก็บเงินได้

โทมัส เจ. สแตนลีย์ (Thomas J. Stanley) ได้ทำวิจัยเรื่องนิสัยของมหาเศรษฐีชาวอเมริกัน และกล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *The Millionaire Next Door* ที่เขาเป็นผู้เขียนว่า “อย่าทำตัวจนเพื่อให้ดูเหมือนคนรวย” เพราะคนรายนั้นรู้จักรักษาระดับของตนเอง ใส่เสื้อผ้าแบบเรียบง่ายและใช้ชีวิตบนพื้นฐาน

ของความจำเป็น คนธรรมดาๆ ถ้ารู้จักพึงพอใจกับสิ่งที่จำเป็นก็สามารถเป็นคนรวยได้

ก่อนจัดการกับเงิน เราจำเป็นต้องมองเข้าไปในใจเราเสียก่อน ถ้าเราไม่สามารถจัดการกับจิตใจของเราได้ ผลดีที่เกิดจากการจัดการเงินก็จะอยู่กับเราได้ไม่นาน การเป็นคนรวยไม่ได้หมายความว่า จะมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น หรือครอบครัวจะสามารถคือปรองดองกันเสมอไป แต่คนที่ครอบครัวสามารถคือปรองดองกันหรือเข้ากับผู้อื่นได้ดีก็มีความเป็นไปได้สูงที่ชีวิตของเขาจะมีความสุข ยืดหยุ่นทางการเงิน คนรวยที่มีความสุขซึ่งคนจำนวนมากอยากเป็นก็คือคนรวยแบบนี้ไม่ใช่หรือ

คนรวยที่มีความสุข มีสภาพจิตใจที่มั่นคง จะไม่พยายามทำอะไรให้ได้รับความพึงพอใจที่มากไปกว่านั้น และเพราะรู้จักรักษาระดับของตนเองจึงจะไม่จ่ายเงินเพื่อเติมเต็มความว่างเปล่าในใจ ทำให้เก็บเงินได้ไปโดยปริยาย

เมื่อเป็นเช่นนี้จะเห็นได้ว่าปัญหาเรื่องเงินนั้นเชื่อมโยงกับจิตใจ ถ้าอยากเป็นคนรวย ลองเริ่มต้นด้วยการสร้างความสัมพันธ์กับผู้คนรอบข้างดูดีใหม่ ลองติดต่อกับครอบครัวบ่อยๆ หรือถามสารทุกข์สุกดิบของเพื่อนๆ ซึ่งจะทำให้คุณอารมณ์ดีขึ้นด้วย หรือถ้ามีเพื่อนร่วมงานที่ไม่ค่อยสะดวกใจกัน ลองพยายามสร้างความสัมพันธ์กับเขาดูสักครั้งก็จะได้ ก้าวแรกสู่การเป็นคนรวยก็คือการเติมใจของเรา

ก่อนจัดการกับเงิน

เราจำเป็นต้องมองเข้าไปในใจเราเสียก่อน
ถ้าเราไม่สามารถจัดการกับจิตใจของเราได้
ผลดีที่เกิดจากการจัดการเงิน
ก็จะอยู่กับเราได้ไม่นาน

Tips

เหตุผลที่ความจนถูกถ่ายทอด

เราเคยได้ยินกันบ่อยๆว่า “คนจนยิ่งจน คนรวยยิ่งรวย” ลูกหลานบ้านคนรวยเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็มีความเป็นไปได้สูงที่จะได้เป็นคนรวย ซึ่งอาจคิดว่ารวยเพราะมรดก แต่จริงๆแล้วไม่ใช่

นาย A ที่มีพ่อเป็นนักลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ มักตามพ่อไปดูที่ตั้งตั้งแต่ยังเด็ก เติบโตขึ้นมาโดยเห็นภาพการสร้างตึก วิ่งเล่น ออกกำลังกาย จนเหงื่อไหลเหมือนกับเด็กคนอื่นๆ แต่เมื่อถึงสุดสัปดาห์ก็จะได้เห็นภาพพ่อกำลังตกลงราคากับผู้รับเหมาและเรียนรู้กันไป

เมื่อนาย A โตเป็นผู้ใหญ่ ตอนนั้นจำนวนของมรดกที่เขาครอบครองอยู่สำคัญจริงหรือไม่ เพราะแม้จะไม่มีเงิน แต่เขาก็รู้ดีว่าจะต้องใช้เงินที่กู้มาจากรธนาคารให้เกิดประโยชน์ได้อย่างไร เวลาที่สร้างตึก เขาก็รู้อย่างแจ่มแจ้งว่าต้องขอความช่วยเหลือจากใคร จะต้องจัดสรรปันส่วนเงินอย่างไร เพราะได้รับรู้เกี่ยวกับเรื่องเงินและการลงทุนมาตั้งแต่ตอนเป็นเด็กแล้ว

“เล่นหุ้นเหวอ เริ่มตั้งแต่ 6 ขวบยังเข้าไปเลย” – วอร์เรน บัฟเฟตต์ (Warren Buffett)

“การลงทุนต้องเรียนรู้ตั้งแต่ปฐมวัย” – จิม โรเจอร์ (Jim Rogers)

มหาเศรษฐี วอร์เรน บัฟเฟตต์ ซื้อหุ้นบริษัทโคคา-โคลาด้วยเงินค่าขนมตั้งแต่อายุ 11 ขวบ ปัจจุบันเขาเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ของโคคา-โคลา จิม โรเจอร์ นักลงทุนระดับโลก ก่อตั้งกองทุนควอนตัม (Quantum Fund) ร่วมกับจอร์จ โซรอส (George Soros) และสร้างกำไรได้สูงถึง 4,200 เปอร์เซ็นต์ภายในเวลา 10 ปี เขาซื้อกระปุกออมสินหมูให้ลูกสาวที่ยังเล็กสองคน โดยเขาจะให้เงินทุกครั้งที่พวกเธอจัดเตียงเอง เมื่อกระปุกออมสินเต็มเมื่อไรก็จะไปเปิดบัญชีที่ธนาคาร และให้พวกเธอดูสมุดบัญชีที่มีดอกเบี้ยยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพื่อเป็นการสอนเรื่องเงิน

ในขณะเดียวกัน นาย B มักคิดว่าตัวเองประสบปัญหาเรื่องเงินเสมอ ตอนเป็นเด็กพ่อแม่เคยคุยกับเขาเรื่องเงินว่าอย่างไร

เวลาที่เขาบอกว่าอยากได้อะไร พ่อแม่ของเขาจะพูดว่า “ทำไมใช้เงินเยอะแบบนี้” “เดี๋ยวนี้ของแพงมาก” ถึงอย่างนั้นก็บอกให้เขาเรียน “ค่าเรียนกวดวิชา แม่จะหามาให้เอง เราตั้งใจเรียนอย่างเดียวกับพ่อ”

ไม่มีพ่อแม่คนไหนหรอกที่อยากให้ลูกตัวเองจนลง แต่พ่อแม่เองเมื่อไม่เคยได้เรียนรู้เรื่องเงินมาก่อน จึงไม่ค่อยมีสิ่งที่สามารถถ่ายทอดให้ลูกได้ เรื่องการประหยัดเงิน พ่อแม่เองก็ไม่เคยประหยัดอย่างเป็นรูปธรรมมาก่อน ไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ทรัพย์สินเพิ่มพูนเงิน และไม่รู้ว่าจะต้องประหยัดภาชีอย่างไรด้วย

ถ้าลูกถามว่าบ้านเราจนหรือเปล่า พ่อแม่ก็มักจะตอบอย่างไม่สบายใจว่า “พูดเรื่องเงินบ่อยๆ มันไม่ดี” ซึ่งถือว่าเป็นการปล่อยโอกาสทองที่ต่างคนจะได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเงินทิ้งไป

นาย A ด้วยความที่มีโอกาสได้เรียนรู้เรื่องเงินมาตั้งแต่เด็ก ทำให้มีความมั่นใจในการใช้จ่ายเงินตามความต้องการของตัวเอง เมื่อทำธุรกิจก็พยายามที่จะหาความรู้ว่าจะต้องหาคนอย่างไร หากมีเรื่องที่ไม่รู้จะต้องทำอย่างไร

ในทางตรงข้าม นาย B จะพูดว่า “เงินคืออะไร ทำไมมีอิทธิพลกับชีวิตขนาดนี้” เป็นไปได้สูงที่เขาจะสร้างความคิดเกี่ยวกับเงินในแง่ลบ เมื่อเห็นพวกผู้ใหญ่ดำเนินคนรวยก็จะคิดว่า “การเป็นคนรวยเป็นทางที่ถูกต้องสำหรับฉันจริงหรือ”

เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ มีความเป็นไปได้สูงที่เด็กที่เกิดในบ้านที่ไม่รวยจะมีความรู้สึกไม่มั่นคงเกี่ยวกับเงินมากกว่าเด็กที่เกิดในบ้านที่รวย อันที่จริงไม่ได้เป็นเพราะเงินเยอะหรือเงินน้อย แต่เป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่ได้เห็น ได้ฟัง ได้เรียนรู้ต่างหาก ผู้เขียนเองก็มีลูกจึงตั้งใจว่าจะเป็นคนรวยให้มากขึ้น ไม่ใช่เพราะอยากเอาเงินให้ลูก แต่เพราะอยากจะทำถ่ายทอดความรู้เรื่องนี้ให้แก่เขา หัวอกของพ่อแม่จะเหมือนกัน

ถ้าตอนนี้คุณเป็นพ่อแม่ คุณเป็นพ่อแม่แบบไหนในสองตัวอย่างนี้ การศึกษาเรื่องเงินที่เริ่มตั้งแต่วัยเด็กนั้นสามารถสร้างคนรวยได้